

Злаїко Красни
Zlatko Krasni

ПОТПИС
ЕЛ
ΑΥΤΌΓΡΑΦΟ

ΜΕΡΙΔΙЈΑΝΙ

СМЕДЕРЕВСКА | SMEDEREVO'S
ПЕСНИЧКА | РОЕТ
ЈЕСЕН | AUTUMN

Smederevo Serbia

СМЕДЕРЕВО ♥ СРБИЈА

Злајко Красни
Zlatko Krasni

ПОТПИС
EL
AUTÓGRAFO

*Превели на шпански Јона и
Тобијас Бурхарџ, Силвија
Монрос Стојаковић, Пол
Диснар, Радоје Таџић и Раул
Хаим Гавириа*

*Traducciones de Jona y Tobías
Burghardt, Silvia Monrós de
Stojakovic, Paul Disnard, Radoje
Taticich y Raúl Jaime Gaviria*

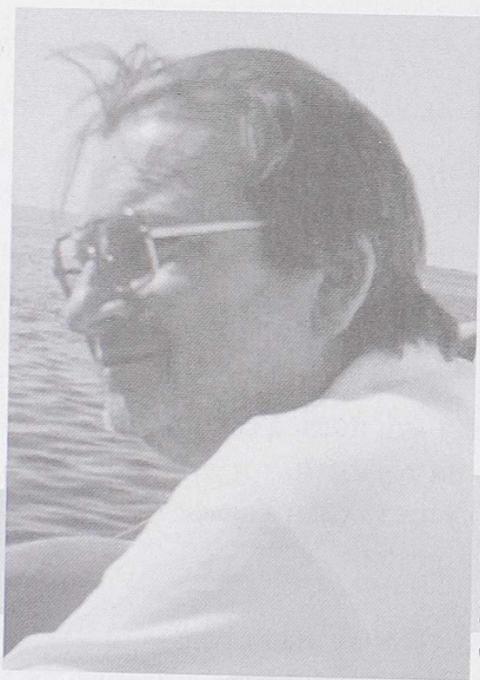

МЕРИДИЈАНИ
2006.

Поштом

Трагове крота повлачим оловком по папиру,
слово даном расути и пошт се развирну,
воде ме на месту где увару ветри;
папу ме папир; дан на дан, и две-три
штакенице на крају - острвце пресног шрека.
Колико сећања још те поштом покретне шраке,
у ње те гчи ути, на чији поштом прати?
Ко те за мене да стави мој једини поштом-крест
да празнине четри се ситиљу где и трева?
Трај свј поштом да ме врати срцу нева.

З. Кривош

за С. и./ пара S. у/.

Злајко Красни Zlatko Krasni

БОЈА ТАНГА

Да би био у Буенос Аиресу не смеш
никада бити у њему: тако гласи први закон
његовог
такта. Јер, колико је мој корак ка теби раван
твом кораку од мене, и колико на десни утиб
следи
леви превој, и колико је истовремени
судар обе стране тек зачетог
самозарастајућег организма испресеца
развученошћу хармонике - толико су тачне
рубин-штикле под твојом хаљином ноћи, и
толиком је
упорношћу мој поглед сада залеђен у твом:
и управо на тој нити, тој
планети сусрета (око које се тела врте) танго се
нагло расцветава
изнутра,
као манго у Конгу, на погон
нагона, по тангенти гена што јавља се
пред одгон гонга,
све докле га властита тежина опет не извуче из
дубине
све док не стане лицем
у лице са својим антитактом у огледалу,
све док пулсира тај добош
што по пустолинама срца у чвор веже
мелодију боје очију
оног који је још једва чује,
који лежи сам у соби,
и препознаје себе међу силуетама на плафону.

EL COLOR DEL TANGO

Para estar en Buenos Aires, nunca debes
permanecer allí:

esta es la ley de su compás.

Pues, en cuanto

mi paso hacia ti sea semejante a tu paso hacia mi,

y a un giro a la derecha le siga una flexión a la
izquierda,

y al choque, nacido de un incipiente organismo
creciente,

lo corte la dilatación del bandoneón –

en tanto los tacos de rubí bajo tu traje de baile son
exactos,

y con igual persistencia mi mirada se congeló en la
tuya;

y justo sobre este piolín,

sobre este planeta de encuentros (alrededor del que
giran los cuerpos)

florece de pronto el tango,

en las entrañas,

como un mango en el Congo,

sobre la tangente del gen,

sobre el impulso del ímpetu,

hasta salir por su propio peso del fondo,

hasta ver su propia síncopa en el espejo,

hasta que palpite este tambor,

que lía una melodía a los baldíos del corazón,

que tiene el color de ojos de quien

ya apenas la escucha,

acostado en la pieza,

reconociéndose en la silueta del techo.

ЈЕДНОГ ДАНА

Путујем по шарама мраза на прозору
и срећем те, мој нерођени сине;
као прича што је некада
налетала на окно
певајући тако умилније и јаче
скривену у лавиринтима капилара
носим за тебе једну тајну реч,
и то је све што имам да ти предам,
једног дана –
а сад те под крилом још чувам,
ненавиклог на светлост
и глувог на песму што ти је испевам
од ових покиданих нити;
у њу те обавијам
и затварам у кожу,
дајем твојим костима тежину,
да не прхнеш док не испеваш и ти своју песму;
тек онда ћемо се
(путујући прстом по шарама мраза)
срести прекривени меким пахуљама,
два нензнанца, један од другог откинути,
у свету где се црте на длану раздвајају,
срешћемо се, израсли из дубине ока
и насмешити у пролазу
својој краткој историји,
својој местимичној осуђености
на милост и немилост.

ALGÚN DÍA

Viajando en la escarcha del cristal
me encuentro contigo, hijo sin nacer:
como un ave de tiempos remotos,
que estrelló su cabeza contra lo invisible,
llevó escondida en el laberinto de los capilares
una palabra secreta para tí
y es todo lo que te voy a legar
algún día-
mas ahora te guardaré entre las alas,
desacostumbrado a la luz
y música, diferente a lo unaudivle,
sordo al poema, que tejo para tí;
te cubriré con él
y te abrigaré en la piel
daré peso a tus huesos
para que no vuelas prematuro por la ventana-
no antes de que hayas escrito tu poema;
recién entonces nos encontraremos
(viajando con el dedo en la escarcha)
cubiertos de suaves copos de nieve,
dos desconocidos arrancados unos del otro,
en un mundo donde las líneas de la mano se bifurcan,
nos encontraremos emergidos desde la
profundidad del ojo
sonriendo al pasar
sobre nuestra corta historia,
sobre nuestra condena
a la gracia o desgracia.

ПЕСНИЦИ И ВОДЕ

Ханс Јирген Хајзе живи у Килу, у улици Граф
фон Шпе и гледа у

Балтичко море.

Рафаел Алберти живи у књигама и гледа реку
Парану која се улива у Рио де ла Плату.

Ласе Седерберг живи у Малмеу и гледа Парану
која се улива у Рио де ла Плату и пише како је те
реке гледао Рафаел Алберти.

Та је песма посвећена Тобијасу Бургхарту који
живи у Штутгарту и који је написао песму о
Рио де ла Плати.

Хајзе је видео Рафаела Албертија како гледа у
Охридско језеро

и написао о томе песму.

Ове године Ласе Седерберг гледа у Охридско језеро.

Михаел Шпајер који живи у Берлину написао
је песму о томе како је брод Граф фон Шпе
потопљен у Рио де ла Плати.

Ко где живи и ко коју воду сада гледа?

POETAS Y AGUAS

Hans-Jürgen Heise vive en Kiel, en la calle Graf
Spee y mira el Mar Báltico.

Rafael Alberti vive en sus libros y mira el río Paraná
que desemboca en el Río de la Plata.

Lasse Söderberg vive en Malmö y mira el río
Paraná que desemboca en el Río de la Plata
y describe como Rafael Alberti mira aquellos ríos.

Este poema está dedicado a Tobías Burghardt que
vive en Stuttgart y escribió un poema sobre el Río
de la Plata.

Heise vio como Rafael Alberti mira el lago Ohrid
y lo describió en un poema.

En este año, Lasse Söderberg mira el lago Ohrid.

Graf Spee es el nombre de un barco naufragado en
el Río de la Plata.

Michael Speier vive en Berlin y escribió un poema
sobre el Graf-Spee hundido en el Río de la Plata

¿Quién vive dónde y quién mira ahora cuál agua?

ЉУБАВНА ПЕСМА

Кад смо престали да се тражимо,
језик је занемео
и распукао се нар ћутања:
тада си угледала моје речи,
крваво семење,
које ти пружам шаком преко стола.

POEMA DE AMOR

Cuando dejamos de buscarnos
la lengua enmudeció
y reventó la granada del silencio;
recién entonces viste mis palabras,
aquellas semillas sangrientas,
que en la mesa te ofrecí con la mano.

ИСКУСНИ ПЕСНИЦИ

Искусни песници ваде бисере
из прописаних дубина, пуцају
у обележене мете, не прекорачују
брзину, прилагођавају
диоптрију, тапшу нас
по рамену, кажу
стасала
нова
генерација.

LOS POETAS EXPERIMENTADOS

Los poetas experimentados pescan perlas
de profundidades reglamentarias, disparan
a metas marcadas, nunca sobrepasan
el límite de velocidad, sus dioptrías
cuadran siempre, y así palmean
los hombros de gente como nosotros,
y dicen, por fin ha madurado
la nueva
generación.

ИЗЛОГ

Застанеш ли, у пролазу, пред излогом бакалнице
и угледаш, раздељено на полице, своје лице

између боца, јабука и шницли од соје
расклопљене ивице свог лица без боје

и даље, кроз кутије, иза твога лика
пролазе, посред тебе, лица пролазника

и на празно урастају звуци и облици –
која страна света се огледа на тој слици,

тој равној дубини која светлост гута
и отвара пред оним ко је скренуо с пута?

ESCAPARATE

Si al pasar por el escaparate de un mercado
te detienes y ves tu cara, ordenada en los estantes,

entre botellas, manzanas y chuletas de soja,
bordes descuajados de tu cara pálida

y más allá por las cajas tras tu figura
ves pasar, atravezándote, las caras de otros transeúntes

y todos los ruidos y las formas se multiplican al vacío
¿qué rumbo del mundo se espejará en aquella imagen,

esa profundidad plana que se traga la luz
y se abre para quien haya abandonado el camino?

(Traducido por Jona y Tobías Burghardt)

ПУТОВАЊЕ У РОСАРИО

У далеки крај се спремам далеко од обала ових
не знам шта тамо ћу наћи и каквог ли неба све
боју
носе у очима људи где сребрна веле је земља
зрак јој метропола добар но град тамо још један
ружу
у имену своје има у њему се родио човек
слободом лечио људе јер њом је називао здравље
лик његов собу ми краси на слици пролирене
крви
не нису копљем му оштрим тад проболи тело
већ метком
и није около главе од трња он носио венац
том команданту слободе сад тлачени певају
песме
на други крај света идем да видим то светлосно
небо
што рађа се чим видик мој у суморан урања
сумрак
унапред зашто ли трептим ко љубав да срести
ћу стару
каква је зора у граду што ружу у имену своје
с молитвом господу спаја и прославља крај реке
чудо
чудо што баш ту нам ево мученичког подари
сина.

EL VIAJE A ROSARIO

Preparándome estoy para viajar lejos de estas orillas
no sé qué encontraré allí ni cuántos colores lleva el
cielo
en los ojos de la gente cuya tierra dicen es de plata
y el buen aire su capital si bien hay otra ciudad
que tiene rosas en su nombre y en la que nació un
hombre
que con la libertad curaba a los demás porque así
llamaba a la salud
y su imagen ilumina mi pieza desde un cuadro con
sangre derramada
no le perforaron el cuerpo con una lanza afilada
sinó con una bala
y no llevaba en la cabeza una corona de espinas
los oprimidos ahora cantan canciones a ese
comandante de la libertad
voy al otro extremo del mundo a ver ese cielo
radiante
que nace cuando mi horizonte cae en un lúgubre
crepúsculo
por qué tiemblo de antemano como si fuera a
encontrar un viejo amor
cómo es la aurora en una ciudad que rosas tiene en
su nombre
que con oraciones al Señor une y celebra junto al
río el milagro
el milagro de que fue aquí donde nos obsequio Su
Hijo martirizado.

ПИСМА ХОРАЦИЈУ

*Quae sit hiems Veliae, quod caelum, Vala, Salerni,
quorum hominum regio, et qualis via...*

(Horacio, Epistola 1, 15)

(EPIST. I, 30)

Снатрећ у сребрној птици из сребрне вратих се земље
сребрна река где тече - не сребрна то не беше птица
сребрна још мање земља равница зеленкаста блатна
док сама сребрна река што рио де платом је зову
мутна сва беше и муљна ко дна ко без обала да је
но ипак месец кад сија посребри тад шуму и ветар
и људи људима тамо очима ту проносе светлост
време што крај тебе лети сад све даље те носи од њих
ал склопиш само ли очи опет где светлуца се река
и посребрена су поља и палма и еукалиптус
под знаком звезданог крста и огњена земља у леду
над параном и над риом да ла плата кад разлије се
над уснулим росариом на араукарије руже
сам језик посребри речи ту певајућ говоре људи.

CARTAS A HORACIO

*Quae sit hiems Veliae, quod caelum, Vala, Salerni,
quorum hominum regio, et qualis via...*

(Horacio, Epístola 1, 15)

EPÍSTOLA I, 30

Soñando aves de plata de la tierra plateada
volví del río de plata y no era pájaro
menos aún plateada era la llanura de verde
y barro que de la plata llaman el río
turbio estaba sin fondo como desbordado
pero al brillar la luna de plata se ponen el
bosque y el viento mientras la gente a la gente
con los ojos luz transmite y el tiempo volando
a tu lado ya te lleva siempre más y más lejos
mas si vieras los ojos allí donde el río brilla
plateados están los campos y las palmeras y los
eucaliptos bajo la cruz del signo estelar
y en la tierra de fuego en el gélido hielo
sobre el río Paraná y de la Plata sinfín
sobre Rosario durmiente entre las araucarias
la lengua así platea y cantando habla la gente.

(EPIST. I, 88)

Ја чапља сам твоја и ждрал и рода златокрила утва
сеница и врабац градски чешљугар сакривен у жбуну
поларни петао чворак дозивам невидљив те ноћу
кроз отворен прозор славо сив славуј са гласом
од руже
обичан улични гачац крај тебе сам албатрос лабуд
врх света шестарим немо мудрословим за тебе сова
са тобом на југ се селим месечина само нас памти
у сребрној тропској ноћи ко рајска ти прилазим птица
на гранчицу твоју седам ил облећем зујим лепршам
колибри се зовем нектар ти цветни сад
приносим кљуном.

EPÍSTOLA I, 88

Tuya soy garza cigüeña y grulla alas de sol
paro carbonero gorrión jilguero de matorral
también soy tu estormino llamándote de noche
invisible por ventanas abiertas rui señor soy
con voz de rosas y una tórtola a tu lado
soy tu albatros casero y como un cisne
sobrevolando altitudes digo cosas sabias por
tí cual búho sin palabras contigo al sur me voy
donde ya sólo la luna nos recuerda en esa
noche de plata tropical como aves azules
como del Paraíso ave me acerco a tí y
en una ramita tuya me pongo o doy vueltas
o vuelo o bien aleteo como el colibrí que
para tí soy trayéndote en el pico néctar flor.

(EPIST. I, 100)

Реци ми да л неко дише на ово што сада ти пишем
има л неко друго тело што на реч би се само свело
дубље од мене и више што на мене кад пишем дише?

EPÍSTOLA I, 100

Dime si alguien respira en lo que te escribo
si al verbo reducido hay otro cuerpo sin ser yo
escribiendo por lo hondo si él en mí respira.

(Traducción del serbio: Silvia Monrós de Stojakovic)

ХРАСТ У ЗИМУ

Каква то још страст струји кроз стари храст?
И какву ли красту скрива ова цваст

што ко смола тмасто блуди када студ
до корена, ко хрс, на прсима труд

се утре, затре, и кад испод гране
следи црн се слив жила посред ране –

и шта спи, шта бди, шта се то сад кочи,
у храпаву кору чије срасле очи?

У које то доба расте овај дуб?
Како дахом обрубљен жив да мере стуб

укорењен у ноћ, чега је белег
кад заборав гране облаже ко снег?

EL ROBLE EN EL INVIERNO

¿A través del viejo roble correrá alguna pasión?

¿Y qué llaga cubierta por esta floración

transformada en resina deambula cuando el frío
hasta la raíz, como un hormiguelo, yace en el pecho,

hecha escombros, anonada, cuando bajo la rama
se hielan los nudos de las vergas negras en la
misma llaga,

y que dormido, vigilante, se encoge ahora,
en la ruda corteza con los ojos sudados?

¿En qué temporada crece este árbol?

¿Cómo, por halito bordado, vivo, moriría

arraigado en la noche, qué símbolo habrá
cuando el olvido lo envuelva como la nieve?

ПОТПИС

Трагове ноћи повлачим оловком по папиру,
слова даном расута у пут се разабиру,

воде ме ка месту где увиру ветри:
папир на папир; дан на дан, и две-три

тачкице на крају – острвца присног мрака.
Колико сећања још ће понети покретна трака,

у чије ће очи ући, на чији истећи прст?
Ко ће за мене да стави мој једини потпис – крст

да празнине четири се стекну где и треба?
Траг свој пишем да ме врати срцу неба.

EL AUTÓGRAFO

Trazo las huellas de la noche con lapiz sobre papel.
Las palabras dispersas durante el día reconocen el
camino.

Me llevan hacia el lugar donde confluyen los vientos:
Papel sobre papel; día sobre día, y dos o tres

Puntitos al final - islotes de la íntima oscuridad.
Cuántos recuerdos brindará la cinta rodante,

¿En qué ojos entrarán, por cuál dedo se escurrirán?
¿Quién pondrá por mí mi único autógrafo - una cruz?

Para que los cuatro vacíos se encuentren donde
deben,
Tu huella escribo para que me reponga al corazón
del cielo.

МАЈСТОРИ

Звезде су на њиховом небу црне тачке.
Твоја десница је њихова левица,
ту су испод саме површине огледала.

Када твоја рука пада, њихова се диже.
Оно што твоја пише, њихова већ брише.

Светлост је њихова у твом оку слепа,
памћење се чува заборавом.

И што даље си од њих, они су све ближи,
и што су ти ближи, све их мање слутиш:
када се смејеш, на твоја уста плачу.

MAESTROS

Las estrellas en su cielo son puntos negros.
Tu diestra es la siniestra de ellos, allí,
justo por debajo de la superficie del espejo.

Cuando tu mano cae, la suya se levanta.
Lo que la tuya escribe, la suya está borrando

En tu ojo su luz es ciega,
La memoria se guarda con el olvido.

Y cuanto más lejos de ellos, ellos son mas cercanos.
Y cuanto más cercanos, menos los presentes.
Cuando te ríes, por tu boca lloran.

КОШУТА У ДУШИ

Који, с кошутом у души, укршта
белу месечину на поприштима
и шапат сенке што се на прстима
одваја низ косине и препушта

ветру иза те завесе од ткива,
иза мириса од суза испуште-
них тако да се све тише сад љуште
с успомена, ко кад се разоткрива

наук страсти у месу већ плеснивом:
Плаво је сиво, и црно је сиво,
Сунце се сиви под усправном њивом:

Неко ће донети жито, кољиво,
вести ће да касне и сни да кисну
док се све сенке од нас не отисну.

VENADO EN EL ALMA

Quién, con un venado en el alma, cruza
la blanca luz de la luna sobre los campos
con el susurro de la sombra que de puntillas
se aparta por la cuesta y abandona

al viento detrás de esta cortina de tejido,
detrás del perfume de las lágrimas así
lloradas que descascarán los recuerdos,
más lento tal cuando se descubre

la moraleja de la pasión en carne ya fenecida:
El azul es gris, y el negro es gris,
el sol es gris debajo del campo vertical:

Alguien llevará trigo, el trigo del sacrificio,
las noticias tardarán, los sueños empapados,
hasta que todas las sombras nos abandonen.

КРАЈ СЕПТЕМБРА

Крај септембра. Грождје у тањиру.
Дете ради домаћи задатак.
Планира се месечни издатак.
На радију говоре о миру.

У прозору пет нијанси плавог.
Очекујеш опет румен сумрак.
Докле, питаш се, и знаш да ће зрак
један ући под капке заспалог

и тек у сну да ће скончати дан.
Сутра се за њега неће знати.
Нити ће од нас ко ког да памти,

а спокоју, складу ко је одан,
ил' тишини одвећ одан ко је,
ноћ тог лакше узима под своје.

FIN DE SEPTIEMBRE

Fin de septiembre. Uvas en el plato.
El niño hace su tarea escolar.
Se hace el plan de los gastos del mes.
La radio habla sobre la paz.

Cinco matices de azul en la ventana.
Esperas de nuevo un crepúsculo rosáceo.
Hasta cuándo, te preguntas, y sabes que
un rayo penetrará los párpados del dormido

y sólo en el sueño terminará el día.
Mañana nada se sabrá de él.
Tampoco nos acordaremos los unos de los otros,

y a la quietud, a la armonía quién le será leal,
o al silencio quién le será demasiado leal,
a este le protegerá la noche más fácil.

ХАМЛЕТ

Гле, Хамлет декламује „то бе ор нот
то бе“ на цртаном филму (дајдести-
рана верзија) док подиже пест и
децу пролазе жмарци, ал' онда спот

пресеца слика да најави средства
за чишћење бубуљица и акни,
након чега брз водитељ у јакни
пита неког о проблемима Јаства

у његовој књизи, што је проткана,
каже, жудњом да се напоскон спозна
Истина, међутим, као што се зна,

сад је на програму проблем октана
и керозина за авионски лет,
а потом се опет наставља Хамлет.

HAMLET

Oye, Hamlet recita "to be or not to be"
en dibujos animados, (versión sintetizada)
mientras levanta el puño y los niños
se encalambran, pero de repente

la publicidad interrumpe la imagen
para explicar cómo limpiar la piel de los acnés
rápido después el locutor en chaqueta
pregunta a alguien por los problemas

de la vida en su obra, entretejida
con los deseos de conocer finalmente
la Verdad, sin embargo, como ya se sabe,

luego sigue la discusión sobre el problema
del kerosén para que los aviones puedan volar
y, al final de todo, Hamlet podrá continuar.

(Version castellana: Paul Disnard y Radoje Tatich)

I

Који још нико није, још незачет
и сав неначет, раздељен на моле-
куле ове дезоксирибонукле-
инске киселине, која памти свет

какав ће он једнога дана бити
или какав нико видео није;
можда се свет догодио раније,
а можда ће се он тек догодити,

јер свет је исти само кад се мења;
ослушнеш ли дах тих живих створења
зачућеш песму како слави данас,

а онај који ће тек доћи, тај је
једини који долази да траје:
и у себи носи већ сваког од нас.

I

Quien aún es nadie, ni concebido,
no entallado, dividido en moléculas
de este ácido desoxirribonucleico,
que guarda la memoria del mundo

como el será en los días venideros
o como nadie lo había visto,
tal vez el mundo aconteció antes,
o tal vez tiene que acontecer,

pues el mundo es el mismo sólo cuando
está cambiando, porque si escuchas
esta gente, oirás que al hoy están alabando,

y los que llegarán, son los
únicos que vienen para durar:
llevando ya en sí a cada uno de nosotros.

II

Који слика небо; једино небо,
небо над равницом; небо над морем,
небо сред зоре, када кроз изворе
из облака истиче светлост, јер бо-

гат дан дан ће бити, пребогат за небо,
још једно небо што над свима нама
сада стоји и чува нас да тама
сачека где заборав чами: небо

ново већ слика, иза кише небо,
плавкастосивкасто и окер небо:
сваки дан је друго, и опет исто,

у ирисима, очима, речима
и обрисима ствари, у сновима:
јер небо у себи он слика кистом.

II

Qué pinta el cielo; el único cielo,
cielo sobre el llano; cielo sobre el mar,
cielo dentro de la aurora, cuando
de los manantiales fluye la luz, porque

rico será el día, muy rico para el cielo,
más cielo que sobre todos nosotros
está y asegura que la oscuridad
espere allí donde el olvido languidece:

el cielo nuevo ya pinta, el detrás de la lluvia,
el cielo azulgrisáceo y ocre;
cada día es diferente, y el mismo también,

en los iris, en los ojos, en las palabras
y en las siluetas de las cosas, en los sueños:
porque su cielo interno lo pinta con pincel.

XX

Који не постоји, кога нема, ко-
ји није ни ту, ни тамо и нигде
га не можеш пронаћи, можда нигде
није ни био, никад, мада свако

га, бар кажу, носи, негде у себи
у нечему чему се не зна облик,
ни састав, у нечему што је узвик
можда – разумео га нико не би,

јер ту ни нема шта да се разбере:
али ако те тај узвик обузме,
чему тад сво то силно упињање,

то твоје ја хоћу и твоје нећу:
Пре него ућеш дубље у то стање
сврати му у кућу, упали свећу.

XX

Quien no existe, es ausente, quien
no está ni allí, ni en ninguna parte
lo puedes encontrar, tal vez ni estuvo
por allí, nunca, aunque cada uno,

por lo menos dicen, lo lleva en sí,
en algo de forma desconocida,
tampoco sustancia, en algo que
es grito tal vez - nadie lo entendería,

porque ahí ni hay lo que se podría
comprender: pero si este grito te toma,
de qué sirve tanta insistencia,

este tu yo quiero y tu no quiero:
Antes de que te hundas en este estado
pasa por su casa, prenda su candelero.

XXVI

Који је видљив колико Истина
што је од снова испрела му пређу:
ако га следиш, стижеш на размеђу
која се с оца наставља на сина,

где атом је свет у ветру маглина,
где сви су, и све је већ ту, одасвуд,
где ниједан труд није био залуд
и где дан не пролази, од давнина

где дише се небо у срцу руже:
твоји гласови са другима круже
и они држе тај свет да постоји:

а не чујеш га, и не видиш, и не
знаш из које ли израња дубине:
Идеш ли му – ил он у теби стоји?

XXVI

Quien es visible en cuanto la Verdad
de los sueños le urdió el hilo:
siguiéndolo, llegas al lindero
que continúa del padre al hijo,

donde el átomo es un mundo en el viento
de neblinas, donde todos, y todo está de todas
partes, donde ningún trabajo ha sido vano
y donde el día no pasa desde la antigüedad,

donde se respira el cielo en el corazón de la rosa
tus voces con las de otros remolinan
y ellos mantienen la existencia del mundo:

y no lo oyes, no ves, y no sabes
de qué profundidad está emergiendo:
Así vas hacia él - o él en ti está parado?

XXIX

Мири

Који би да каже „Хвала“, ал како
кад реч та је одвећ мала и стала
не би у реку која, без обала,
носи га ка пределима где свако

свакога има уза се, ко друга,
пределима што ће тек бити, или
су некад, давно, ипак, негде, били,
северније од света, ил од југа

још јужније, где исто срце куца
за оног који кроз стихове муца
и за ону којој сад каже „Хвала“ –

реч у коју би цело небо стало
кад не би било и оно премало
за душу која људском би се звала.

XXXIX

a Mira

Quien quisiera decir "Gracias", pero cómo
si esta palabra es tan chiquilla
que no cabría en el río sin orillas,
llevándolo hacia los paisajes donde cada uno

tiene consigo, como compañero, a alguno,
por los paisajes que solamente serán, o
una vez, hace mucho, sin embargo, ya eran,
más al Norte del mundo, o del mediodía

aún más al Sur, donde el mismo corazón
late para el quien atravezó los versos balbucea
y para esta a la cual ahora le dice "Gracias",

palabra en la cual cabría el cielo entero
pero si ello no hubiera sido muy pequeño
para el alma que se llamaría humana.

ЦРНИ АНГЕЛ

1.

Било је то давно, пре хиљаду лета
изронила ала из доњег света

планету је хтела да прогута плаву
ал' имала није двадесету главу

Србија јој своју главу није дала
па је ала на њу огањ бљуват стала

и под тонама тринитротолуола
утули се свећа и потону школа

и ракете тешке од уранијума
сручиш се насред санаторијума

и на прагу куће дигнуте сред друма
стајаху људи ван разума и ума

да л' да ћуте ил' онемели да вриште -
уз блесак, уз пролом нестаје огњиште

EL ÁNGEL NEGRO

1.

Una vez hace mil años
un monstruo emergió del inframundo

azul quería tragarse el planeta entero
la vigésima cabeza que requería para realizar su deseo

Serbia no quiso ofrecerle su cabeza
entonces el monstruo empezó a escupir fuego y
plomo

y bajo toneladas y toneladas de trinitrotoluol
la chispa se expandió y sepultó el colegio

y los cohetes cargados de uranio
se estrellaron en medio del sanatorio

las personas miraban hacia arriba o atónitos
gritaban de terror
con el fogonazo, con estruendo su hogar
desapareció

cenizas aún incandescentes en el techo y en jardines
a través de todo Serbia la muerte crece en racimos

пламене секире на кров и у врт
разбокорила се по Србији смрт

витриол се точи у планинска врела
иконостас разноси томахавк-стрела

и лије, лије из кумулонимбуса
пљусак од ехинокока и вируса

пуца топ на белог јоргована цваст
пентаграм од срца да преотме власт

и на прву песму пастирске фруле
лети пројектил атомске формуле

и свет шумски скривен у зеленом лугу
црна је тачка у концентричном кругу

и пилоти-убице - све клон до клона
над Србијом буше рупу сред озона

и деветнаест војски сад Србију бије
над главама коло врзино се вије

el vitriolo es vertido en la montaña primaveral
la iconostasis se hace añicos por el hacha tomajauk

y de los cúmulos nimbos cae y cae
el rocío de equinococos y otros virus

un cañón dispara a la blanca flor de lila
para que desde el corazón al pentagrama detenga el
poder

y al primer sonido de la gaita del pastor
un proyectil atómico aplaste la tierra

y los animales en el bosque y en la ciudad el gran
mercado
son solo una mancha negra en el círculo
concéntrico del blanco

y los pilotos asesinos -clon tras clon-
perforan sobre Serbia un agujero de ozono

al asalto de Serbia hay ahora diecinueve ejércitos
por encima de las cabezas, brujas abrevan danzas

y el monstruo ruge a través de abril, mayo y junio
con sus diecinueve instrumentos desafinados

и урла ала из деветнаест грла
из деветнаест раштимованих зурла

деветнаест сателита из космоса
гранате сад наводи на песму коса

са земље, с мора, с неба, чак из свемира
Србија се обдан, обноћ ракетира

са земље, с мора, с неба, из васионе
Србија ко да у саму себе тоне

на зоре се њене навукла копрена
опет жито чека жетва превремена

за крвавом мрљом следи бела мрља -
то будућност наша у прошлост већ срља

и за сваким праском брз заборав следи
историју брише где ала одреди

уназад стадоше да се врте часи
у вртлогу знани пене се ужаси

и гле опет јунак на Косову гине
Србија да се пред алом не расплине

desde la tierra, el mar, el cielo y el espacio exterior
Serbia es atacada para que no quede rastro de ella

por tierra, mar, desde el cielo y el firmamento
oscur
Serbia se hunde hasta su fundamento

sus amaneceres están cubiertos por un velo de Este
a Oeste
los cultivos esperan ser cosecha prematura
nuevamente

a una mancha de sangre le sigue una mancha
blanca
el futuro va alcanzando al pasado, pero en vano

luego de cada explosión un ligero olvido se esparce
donde el monstruo ha decidido que la historia ha
muerto

y de repente las horas retroceden
en súbitos remolinos horrores espumeantes

y un héroe en Kosovo se abalanza hacia la muerte
para salvar de nuevo a Serbia de los monstruos de
hálito feroz

3.

Све до зоре обноћ бомбе је бацала
а дању језиком змијским палацала:

ухапсићу ваше дане, ваше време
генетски ћу ваше да изменим семе

чим прочитам вашу шифру, тајни код
црном пирамидом пробићу вам свод

низ њу ће се тада на вас слити скрама
сваки храм прекриће, па и храм у вама

судове ћу крвне испунити чађу
нек бели вас анђео води к незнађу

кротки ћете бити, гледати у земљу
кад вас моји нови програми самељу

ни свет за вас неће имати милости
постаћете симбол злости и пакости

планета верује у CNN-NEWS
и уз Colu гута слатко гној и гнус

остаћете за њу престарела вест
вечна енигма, нечитак палимпсест

а кад вас исперем од вере и наде
срце ће се само из вас да искраде

3.

Arrojó bombas a través de la noche
en su lengua de serpiente dijo de día:

arrestaré tus días, tu tiempo,
genéticamente manipularé tu semilla

en el momento en que descifre tu código secreto
con una pirámide negra perforaré tu cielo

entonces en su vastedad la espuma rezumará hacia ti
cada templo cubrirá incluso el que hay en ti

llenaré tus venas de hollín
deja que tu ángel blanco te guíe hacia la desesperación

serás domesticada, al suelo habrás de mirar
cuando seas castigada por mis nuevos planes

el mundo no tendrá misericordia de ti
te volverás un símbolo del mal y del rencor

el planeta cree en las noticias de la CNN
y disfrutando Coca-Cola

traga gustosamente pus y suciedad
permanecerás en el tiempo aturdido

por torbellinos de noticias
enigma eterno, palimpsesto ilegible

у вама ће се отворити клизишта
док од искре живе не остане ништа

док вам моје бомбе, ван вида, ван слуха
у сну не доруше зиданицу духа

залуд бежите у манастирске лавре
кад сам у вас своје већ полегла ларве

y cuando arrase de ti la fe y la esperanza
lentamente, tu corazón te irá dejando por su propia
voluntad

dentro de ti grietas aparecerán
hasta que no quede ni una chispa de vida

hasta que mis bombas, invisibles, inaudibles,
destruyan también el templo del espíritu en tu sueño

no tiene sentido escapar a monasterios lauritas
ya he colocado mi larva dentro de ti

6.

Узалуд стрељају румену булку
митраљирају пред кућом јабуку

кољу перунику, њен љубичаст пој
залуд божур воде пред казнени строј

и узалуд авиони-убице
бомбардују цвет мајчине душице

узалуд бомбе туку са свих страна
небесноплаву чежњу јоргована

залуд ракетаирају сви од реда
ту кап росе где небо се огледа

залуд се заверила васиона
стручак да убере кантариона

узалуд се на љиљан што мирише
с неба изливају металне кише

залуд мора мора звати се јава
тек тајну да ода хајдучка трава

6.

En vano, ellos disparan contra una amapola roja de
campo
ametrallan una manzana delante de la casa

en vano, matan al lirio, y su canción púrpura
y llevan la peonía ante la línea de castigo

en vano, sus aviones asesinos
bombardean la flor de tomillo

en vano, bombas atacan por doquier
los anhelos de cielo azul de las lilas

en vano ellos arrojan cohetes, uno a uno
sobre aquellas gotas de rocío en donde el cielo se
refleja

como si todo el universo estuviese conspirando
para escoger un pequeño estambre de canatarión

en vano, lluvias de metal caen del cielo
cuando el aroma de las lilas crece hacia el cielo

en vano, una pesadilla se torna realidad
para que la milenrama entregue sus secretos

залуд сав тај труд да слез буде сломљен
згажени нана, милодух, одољен

узалуд аждаји црна харизма
превисоко расте српска дивизма

залуд убијају људи у сивом
човека тог са шајкачом под шљивом

залуд сивих људи убијања страст -
кад пупи, гле, багрем и липа и храст

кад Србија опет пева на сав глас
и опет тај ужас претвара у спас

en vano, todos los esfuerzos por aplastar la menta,
el lovage o el narciso

en vano, el carisma negro del dragón
pues demasiado alto crece el edelweiss

en vano, los hombres de gris
están asesinando al campesino de gorra serbia
bajo el árbol del ciruelo

en vano, la pasión asesina de los hombres de gris
cuando las negras acacias, el roble y el tilo florecen

cuando toda Serbia canta, de nuevo, en voz alta
y una y otra vez transforma el horror en su salvación

9.

Чија ли се то задовољава страст
у гори кад сруши се највиши храст?

Зашто нам труне сад вишња у цвету,
да л' неко неком то враћа освету?

О, чији ли се то испуњава сан
кад огњеним даждем пламти, гле, јаблан?

Чији ће дугови да се раздуже
ако нам запали мирисе руже?

Коме у свету се тек тако хтело
у душама да нам загади врело?

Да л' је неко некоме дао завет
авет над нама да прогута плавет?

Ко се усудио да буде Усуд
и сваку нас ноћ затире, узалуд?

9.

¿De quién es la pasión que ahora se satisface
cuando derriban el roble?

¿Por qué nuestro cerezo se pudre en plena flor?
¿Será porque alguien se venga de alguien?

¿De quién es el sueño ahora hecho realidad
cuando en una llama furiosa un álamo se incinera?

¿Y quién ha de pagar las deudas
si él quema el aroma de todas nuestras rosas?

¿Quién en el mundo deseó
contaminar la primavera en nuestras almas?

¿Quizá alguien prometió o apostó
que algo se tragaría los cielos azules?

¿Quién trata de ser el nuevo creador
y prueba nuestra destrucción sin lograrlo?

11.

Шта то кроз ноћ гори, шта то срце стеже?
То је бели пламен цркве Самодреже.

Гори бела црква Самодрежа, гори
пламен упијају очи и извори.

Гори црква, гори шест стотина лета
од мермера црква, свиле и скерлета.

Гори пламен беле цркве Самодреже
и белог орла с челом белом веже.

Гори цркве беле Самодреже пламен:
ко ли ће на небу да прочита знамен?

Тај пламен у души граница је, рез:
а у коме гори, сам Лазар је, Кнез.

11.

¿Qué se incendia de noche, qué está ahogando tu
corazón?
es la blanca llama de la iglesia de Samodreza

la blanca iglesia de Samodreza incendiándose
liga su ancestro primigenio a su mas joven
descendiente

la iglesia lleva incendiada seis siglos,
la iglesia de mármol, seda y púrpura,

la blanca iglesia de Samodreza se incendia en una
llama blanca
¿quién leerá los signos del cielo?

en el alma aquella llama es un límite y una valla:
y el que arde, justo en ella, es San Lázaro ahora

12.

Прошао је Васкрс, прошле су и Цвети
милосрдни ангел над Србијом лети.

Црњи је од ноћи, тамнији но тама
милосрђе црно он баца по нама.

Место звезда за њим црне рупе ничу
прелеће Каленић, Раваницу, Жичу.

Тај анђео црни, чист негатив света
врх је стреле што је давно одапета.

Пали ангел лети, све пред собом пали
Луцифером самим људи су га звали.

Милосрдан он је, пун буђи и рђе
смрт Србији носи, а не милосрђе.

Стога су га с неба оборили ловци:
суђено му место беху Буђановци.

12.

La Pascua pasó, el Domingo de Ramos también
sobre Serbia vuela un ángel del infierno

es más negro que la noche, más que la oscuridad
arrojan la terrible piedad sobre nosotros sin
misericordia

en vez de estrellas le siguen agujeros negros
vuela sobre Kalenich, Ravanica y la querida Zicha

este ángel, real negativo del mundo,
es la punta de una flecha lanzada hace mucho

el ángel caído vuela, enciende todo en llamas
dicen que Lúcifer era uno de sus nombres

este ángel impío está lleno de moho, de óxido
y trae la muerte a Serbia

sin piedad ni repentina misericordia
los cazadores la dejaron caer desde el cielo

en la aldea de Humus, oh, oh dios mio!

19.

Када се угледа, зло се на јед сведе
од једа толиког само се поједе

нико за њим неће пролити ни сузе
кад стигне га судба Горгоне Медузе

да ли ала слути шта јој се то спрема -
да ће је властита прождерати немам

таман зло помисли: стигло сам до врха
по средини пукне, у понор се скрха

зло је само себи клица и убица
пред огледалом тек сплет кучина, трица

залуд јој аларми на узбуну звоне
ала има поглед Медузе Горгоне

и зато никако да дође до трона
сама се поништи баш као Горгона

19.

Cuando se reconoce el demonio se reduce a furia
se devora por haber perdido la razón

nadie derramará una lágrima ni morderá el polvo
cuando Medusa herede el destino de Gorgona

acaso el monstruo presiente lo que va a suceder,
que su propio dragón se lo tragará
precipitadamente

cuando el mal piense: He alcanzado las cumbres
y justo entre ellas estalla y al abismo cae

el mal es su propio germen y asesino
ante el espejo, sólo es un nudo de tonterías,

en vano, las alarmas suenan, como el monstruo de
la multitud
se parece a Medusa la Gorgona

y por esto no alcanza el trono
desde que se aniquiló a si mismo como la Gorgona

20.

Кад је зашла у свог бића катакомбе
више јој баш ништа нису могле бомбе

међу видицима унутрашњег неба
није више имао ко да је вреба

није више била земља - него стање
претрајавала је властито трајање

ушла новорођена у стару реку
и открила песму у мајчином млеку

реку што утиче, истиче кроз нас
(у њу се улива твоје песме глас)

20.

Cuando ella ocultó sus seres en catacumbas
las bombas no pudieron hacer mas daño

en medio de las visiones del cielo interior
no había nadie más que lo atacase

ella yo no era un país sino un estado mental
y por eso perdura, mas allá de su destino

y entró, recién nacida, al viejo río
y encontró un poema en la leche de su madre

en ese río que fluye hacia dentro,
hacia afuera, a través de nosotros

(la voz de tu poema fluye en el también)

Белешка о аутору
Nota sobre el autor

ЗЛАТКО КРАСНИ, рођен 1951. у Сарајеву. Студирао језике у Адис Абеби, Београду и Берлину. Пре-
вео педесет књига са немачког и десет са српског на
немачки језик. Био уредник различитих домаћих и
међународних књижевних часописа. Аутор је пет
антологија немачке поезије и прозе и књига својих
огледа *Меланхолија евројског интелектуалца*, 1997,
(награда „Радоје Домановић“) и *У вртју докџора Ки-
џахаре*, 2005.

Објавио је збирке песама *Пуни час*, 1980; *Тврђава*,
1984; *За одбејлим билом*, 1990; *Сџазама змијској је-
зика*, 1991; *Мајсџори*, 1992; *Дијагема у огају јага*,
1995; *Кошуџа у души*, 1997; *Разгељени речима*, 1999;
Црни анџел, 2000; *Mitlesebuch*, 2005, *Писма Хораџи-
ју*, 2005.

Носилац је разних награда за поезију. Представљао
је своју земљу на различитим међународним књи-
жевним пројектима и учествовао на фестивалима
поезије широм света.

Песме су му превођене на разне језике и заступљене
у домаћим и страним антологијама, часописима и
интернет-издањима.

ZLATKO KRASNI nació en la ciudad de Sarajevo, en 1951. Estudió idiomas en Addis-Abeba, Belgrado y Berlín. Concluyó sus estudios de posgrado en la Facultad de Filología de la Universidad de Belgrado. Tradujo cincuenta libros del alemán al serbio y una decena de libros del serbio al alemán. Trabajó como redactor de varias revistas literarias nacionales e internacionales. Sigue impartiendo clases como catedrático de la Universidad de Belgrado. Es el compilador y traductor de cinco antologías de poesía y narrativa alemanas, así como el autor de un libro de ensayos, por cierto premiado, como de otro, publicado en 2005. Sus propios libros de poesía son numerosos, y su actividad poética también se ha merecido el reconocimiento público y otros muchos premios. Con ello, representa a su país en diversos eventos y proyectos literarios del mundo, y participa en varios festivales internacionales de poesía. Ha sido igualmente premiado por su abnegada labor en tanto que traductor, que para él, ante todo, significa establecer puentes, hasta más allá de las palabras. Su propia poesía está traducida a diversas lenguas y figura en toda una serie de antologías tradicionales y virtuales.

САДРЖАЈ

Боја танга	6
Једног дана	8
Песници и воде	10
Љубавна песма	12
Искусни песници	14
Излог	16
Пут у Росарио	18
Писмо Хорацију	20
(Epist. I,30)	22
(Epist. I,88)	24
(Epist. I,100)	26
Храст у зиму	28
Потпис	30
Мајстори	32
Кошута у души	34
Крај септембра	36
Хамлет	38
I	40
II	42
XX	44
XXVI	46
XXXIX	48
Црни ангел	50
1.	50
3.	56
6.	60
9.	64
11.	66
12.	68
19.	70
20.	72
Белешка о аутору	74

ÍNDICE

El color del tango	7
Algún día	9
Poetas y aguas	11
Poema de amor	13
Los poetas experimentados	15
Escaparate	17
El viaje a Rosario	19
Cartas a Horacio	21
Epístola I, 30	23
Epístola I, 88	25
Epístola I, 100	27
El roble en el invierno	29
El autógrafo	31
Maestros	33
Venado en el alma	35
Fin de septiembre	37
Hamlet	39
I	41
II	43
XX	45
XXVI	47
XXXIX	49
El ángel negro (<i>Fragmento</i>)	51
1.	51
3.	57
6.	61
9.	65
11.	67
12.	69
19.	71
20.	73
Nota sobre el autor	75

Злајко Красни (Србија)

ПОТПИС

Издавач

Међународни фестивал поезије
СМЕДЕРЕВСКА ПЕСНИЧКА ЈЕСЕН

За издавача

Саша Рагосављевић

Уредник

Горан Ђорђевић

Ликовно обликовање

Горан Филиповић

Штампа

NEWPRESS Смедерево

Тираж

500 примерака

ISBN 86-84201-25-6

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

КРАСНИ, Златко

Потпис / Златко Красни ; превели на шпански Јона и Тобијас Бурхарт ... [и др.] = El autógrafo / Златко Красни ; traducciones de Jona y Tobías Burghardt ... [et al.]. - Смедерево : Међународни фестивал поезије Смедеревска песничка јесен = Smederevo : International Festival of Poetry Smederevo's Poet Autumn, 2006 (Смедерево : Newpress). - 75 стр. : ауторова слика ; 20 см. - (Меридијани)

Упоредо срп. текст и срп. превод. -
Тираж 500. - Белешка о аутору: стр. 74-75.

ISBN 86-84201-25-6

1. Бургхарт, Јона

COBISS.SR-ID 134389772

ISBN 86-84201-25-6

9 788684 201258

СМЕДЕРЕВО • СРБИЈА